

Arrest

nr. 209 804 van 21 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 mei 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, geboren op (...) in Kirgizië. In het jaar 1979 trouwde u met uw man L. M. (...). Na uw trouw woonde u aanvankelijk bij uw schoonmoeder in het dorp Solnechnoye in Dagestan in. Enkele jaren later verhuisden u en uw man naar jullie eigen woning in de Albulatovastraat in Solnechnoye. U kreeg samen met uw man L. (...) vier kinderen, nl. uw dochters C. (...) (°(...)), M. (...) (°(...)) en K. (...) (°(...)) en uw zoon I. (...) (°(...)). U werkte van 1979 tot en met het jaar 2000 in de kraamkliniek van Khasavyurt.

Uw dochter C. L. A. (...) (CGVS (...), O.V. (...)) verliet Dagestan in juli 2001 en vroeg op 20 juli 2001 asiel aan in België. Zij werd op 14 maart 2006 erkend als vluchteling door de Vaste Beroepscommissie

voor Vluchtelingen omwille van de problemen van haar man. Uw dochter M. L. A. (...) (CGVS (...), O.V. (...)) verliet Dagestan in augustus 2004 en vroeg op 2 september 2004 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Zij werd op 7 december 2006 eveneens erkend als vluchteling door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen omwille van de problemen van haar man. Uw dochter K. (...) woont momenteel nog in Dagestan in het dorp Bamat-Yurt.

Uw man L. M. (...) heeft drie broers, nl. A. (...), S. (...) en Z. (...). Z. (...) is de jongste broer van uw man. Na de dood van zijn vrouw in het jaar 1992 begon Z. (...) schulden te maken. Hij kreeg problemen met verschillende schuldeisers en dook onder. Gezien de schuldeisers uw schoonbroer Z. (...) niet konden vinden, hielden zij uw man verantwoordelijk voor het terugbetalen van de schulden. Jullie gezin kende hierdoor verschillende problemen. Uw man, die goederen uit Turkije importeerde, moest omwille van deze problemen stoppen met zijn handel.

Ook uw schoonbroer A. (...) kende problemen met de schuldeisers van Z. (...). Toen I. (...) slechts enkele maanden oud was ontvluchtte A. (...) Dagestan. Niemand van de familie wist waar hij was. Jullie hoorden slechts recentelijk dat A. (...) tegenwoordig in de omgeving van Moskou zou wonen met een Russische vrouw.

Nadat u in 1996 door enkele schuldeisers werd bedreigd diende u samen met uw schoonmoeder een klacht in bij de politie. Jullie werden echter niet geholpen.

In 1999 werd er door enkele schuldeisers in de kamer van uw zoon I. (...) geschoten die op dat moment slechts vier jaar oud was. Na deze gebeurtenis begon I. (...) te stotteren.

In het jaar 2003 vond er een poging tot ontvoering van uw man plaats. Enkele personen klopten 's nachts bij jullie aan. Uw man ging naar buiten om met hen te spreken, waarna zij hem probeerde in hun wagen te trekken. U en de buurmensen konden dit echter verhinderen.

In 2005 werd uw schoonbroer Z. (...) veroordeeld tot een gevangenisstraf omwille van fraude. Tijdens zijn gevangenschap en na zijn vrijlating bleef Z. (...) echter schulden maken en veranderde er niets aan jullie situatie.

In het jaar 2007 werd uw man ontvoerd door enkele Tsjetsjeense schuldeisers aan wie zijn broer Z. (...) nog geld verschuldigd was. Hij werd ongeveer vier dagen tot een week vastgehouden. Na de betaling van losgeld werd uw man vrijgelaten.

In het jaar 2010 probeerden enkele mensen uw zoon I. (...) te ontvoeren. Hierna besliste u Dagestan te verlaten. U vroeg op uw werk een jaar verlof aan. U bracht uw reispaspoort in orde en regelde een visum. Op 25 of 26 augustus 2010 verliet u Dagestan samen met uw zoon I. M. (...) (CGVS (...), O.V. (...)). Op legale wijze reisden jullie naar Europa. Jullie kwamen aan in België aan in augustus 2010.

Volgens uw eigen verklaringen verbleef u gedurende acht maanden legaal in België met een oranje kaart. Hierna verbleven u en uw zoon zonder wettige verblijfsdocumenten bij uw dochters C. (...) en M. (...). Ongeveer twee jaar later verliet uw man Dagestan en vervoegde hij jullie in België. Zonder asiel aan te vragen keerde uw man na een of twee jaar terug naar Dagestan, omwille van het feit dat zijn moeder ernstig ziek was.

Op 18 september 2017 diende u samen met uw zoon I. (...) voor de eerste maal een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw reispaspoort voor.

B. Motivering

U vreest bij terugkeer naar Dagestan opnieuw problemen te krijgen met de schuldeisers van uw schoonbroer Z. (...). Z. (...) zou immers nooit gestopt zijn met zijn frauduleuze activiteiten.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) echter besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Dagestan een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Conventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Om te beginnen moet de laattijdigheid voor het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming benadrukt worden. Zo bleek uit de verklaringen van zowel u als uw zoon dat jullie in augustus 2010 in België aankwamen (CGVS I. (...) p. 5, CGVS Za. (...) p. 5, 6). U en uw zoon dienden echter pas een asielaanvraag in op 18 september 2017, met andere woorden meer dan 7 jaar na jullie aankomst in België. U verklaarde dat u aanvankelijk geen asielaanvraag indiende omdat u van plan was na verloop van tijd terug te keren naar Dagestan. U wilde wachten of de situatie in uw regio van herkomst beter werd, dus wachtte u verscheidene jaren. De situatie werd echter niet beter en nadat u niet meer bij uw dochters kon blijven inwonen besliste u een asielaanvraag in te dienen (CGVS Za. (...) p. 14). Deze uitleg is echter niet afdoende voor het verklaren van dermate late asielaanvraag van zowel u als uw zoon. Om te beginnen lijkt het niet geloofwaardig dat u pas zeven jaar na uw aankomst in België asiel zou aanvragen indien uw familie daadwerkelijk zulke ernstige problemen gedurende zulke lange periode in Dagestan zou hebben gekend. Van iemand die beweert een gegronde vrees voor vervolging

te koesteren bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij al het mogelijke zou doen om bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar hij aankomt en zich wenst te vestigen. Het feit dat u en uw zoon zolang hebben gewacht om jullie op internationale bescherming te beroepen, vormt een belangrijke aanwijzing die de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in bijzonder ernstige mate relativeert. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat uw twee dochters C. (...) en M. (...) respectievelijk in 2001 en 2004 een asielaanvraag indienden bij de Belgische autoriteiten en als vluchteling erkend werden in 2006. U zou dan ook op de hoogte moeten zijn van de asielprocedure en van het belang tijdig een asielaanvraag in te dienen. Verder bleek uit de administratieve stukken aanwezig in uw dossier, dat u en uw zoon in oktober 2012 een “verzoekschrift om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet” indienden via een advocaat. Dat u in 2012, na contact met een advocaat, beslist een regularisatieaanvraag in te dienen en het evenwel nalaat op dat moment asiel aan te vragen, is een andere indicatie die doet vermoeden dat u geen vrees bij terugkeer dient te kennen.

Het gedrag van uw echtgenoot bleek evenmin te getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in Dagestan. Zo bleek uit de verklaringen van u en van uw zoon I. (...) dat uw man nog meer dan een jaar – tot ongeveer 2012 – in Dagestan verbleef alvorens naar België te reizen (CGVS Za. (...) p. 5, CGVS I. (...) p. 11). Het is echter zeer opmerkelijk dat uw man nog dergelijk lange periode in Dagestan verbleef, gezien hij het voorwerp uitmaakte van de vele bedreigingen die jullie in Dagestan ontvingen. Gevraagd naar de redenen waarom uw man niet met jullie meekwam, legden u en uw zoon daarenboven inconsistente verklaringen af. Zo verklaarde u dat uw man niet met jullie meeging om voor zijn zieke moeder te zorgen (CGVS Za. (...) p. 13). Uw zoon verklaarde echter dat zijn vader niet met jullie meekwam omdat hij moest werken en het onzeker vond naar het buitenland te vertrekken (CGVS I. (...) p. 10). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat uw man die toch enige tijd in België verbleef – volgens uzelf “een groot jaar” (CGVS Za. (...) p. 5) en volgens uw zoon I. (...) ongeveer twee jaar (CGVS I. (...) p. 11) – geen asielaanvraag indiende. Gevraagd waarom uw man dit naliet te doen, verklaarde u dit niet te weten. U herhaalde nogmaals dat jullie niet van plan waren om in België te blijven (CGVS p. 5). Indien uw man werkelijk zulke langdurige en ernstige problemen had gekend in Dagestan – hij zou reeds sinds het begin van de jaren 90 problemen hebben gekend met schuldeisers, zou zijn geslagen, uitgescholden, bedreigd en ontvoerd – is het weinig geloofwaardig dat hij zou nalaten in België een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Het feit dat uw man nooit asiel heeft aangevraagd in België is een bijkomende aanwijzing dat noch hij, noch u of uw zoon een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren in Dagestan. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat uw man na zijn verblijf in België nog terugkeerde naar Dagestan. U verklaarde dat uw man terugkeerde gezien zijn moeder erg ziek was en hij de oudste was (CGVS Za. (...) p. 5). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat uw man naar Dagestan zou terugkeren indien hij daar een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie of een reëel risico op ernstig lijden zoals bedoeld volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet zou lopen. Uit uw verklaringen bleek bovendien dat uw man vijf zussen heeft, waarvan één overleed (CGVS Za. (...) p. 4). Tijdens de periode waarin hij ondergedoken leefde in Dagestan verbleef hij af en toe bij een van deze zussen. Zijn zussen zouden daarenboven degenen zijn geweest die uw man hadden overtuigd uit Dagestan te vertrekken en raadden uw man af naar Dagestan terug te keren (CGVS Za. (...) p. 13). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw man nog naar Dagestan zou terugkeren, gelet op de ernstige en langdurige problemen die hij eerder in Dagestan zou hebben gekend en gelet op de houding van zijn zussen. Dergelijke gedragingen van uw man kunnen het CGVS dan ook niet overtuigen van het feit dat uw man in Dagestan een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie of een reëel risico op ernstig lijden zoals bedoeld volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet zou lopen. Bijgevolg kunnen jullie evenmin aantonen in Dagestan een gegronde vrees voor vervolging te moeten koesteren.

Verder konden de verklaringen van u en uw zoon in verband met het verblijf van uw man in Dagestan na zijn terugkeer in 2013-2014 niet overtuigen. Zo legden u en uw zoon vage en inconsistente verklaringen af omtrent de plannen van uw man. Uw zoon I. (...) verklaarde dat uw man opnieuw naar België zou willen komen, maar dat dit niet lukt omwille van het feit dat hij geen visum krijgt (CGVS I. (...) p. 11). Wanneer u gevraagd werd naar de plannen van uw man bleef u aanvankelijk op de vlakte en verklaarde u dat hij al 60 jaar oud was en niet wist hoe lang hij nog te leven had. Gevraagd of uw man Dagestan al dan niet wou verlaten, verklaarde u niet te weten naar waar hij dan wel zou kunnen gaan. U verklaarde dat het eventueel mogelijk zou zijn voor uw man elders in de Russische Federatie te wonen indien hij daar familie zou hebben. Zijn broer A. (...) zou echter als dakloze in Moskou wonen (CGVS Za. (...) p. 15). De verklaringen van u en uw zoon zijn weinig consistent. Van iemand die zelf in veiligheid verkeert en beweert dat één van zijn/haar naaste familieleden zich in een zeer penibele situatie bevindt in het land van herkomst, kan echter wel verwacht worden dat hij/zij met deze persoon en zijn andere naaste familieleden zou spreken over de situatie van betreffende persoon in zijn land van herkomst en over

diens visie op zijn toekomst. Het is niet geloofwaardig dat u en uw zoon dergelijke vage en inconsistente verklaringen zouden afleggen over de toekomstplannen van uw man, indien uw man door middel van louter zijn aanwezigheid in Dagestan een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op leiden zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet zou lopen.

Ook jullie verklaringen omtrent de problemen die uw man zou hebben gekend na zijn terugkeer naar Dagestan in 2013-2014 konden niet overtuigen. U verklaarde dat uw man na zijn terugkeer naar Dagestan opnieuw contact had met de schuldeisers. Uw man kwam de schuldeisers enkel thuis tegen. Gezien uw man in deze periode bijna nooit thuis verbleef, had hij minder contact met de schuldeisers dan voorheen. U verklaarde dat uw man in Dagestan na zijn terugkeer geen incidenten meer meemaakte (CGVS Za. (...) p. 14). Na terugkeer van uw man naar Dagestan, gebruikten de schuldeisers geen geweld tegen uw man (CGVS Za. (...) p. 14). Uw zoon legde hieromtrent echter andere verklaringen af. Zo verklaarde hij dat zijn vader na diens terugkeer naar Dagestan dezelfde problemen kende als voor zijn vlucht. I. (...) verklaarde hieromtrent: "Ze kwamen naar hem toe, ze maken ruzies met hem, ze beginnen hem te intimideren, soms wordt hij mishandeld. Ze komen met een paar mannen en vechten met hem." (CGVS I. (...) p. 11). Wanneer u geconfronteerd werd met deze verklaringen van uw zoon verklaarde u hier niets over te weten. U wist enkel over ruzies en knokpartijen die gebeurd waren op het moment dat jullie zelf nog in Dagestan woonden (CGVS Za. (...) p. 16). Deze uitleg geeft echter geen verklaring voor het bestaan van deze discrepantie. Gezien zowel u en uw zoon zich beroepen op vervolgingsfeiten die in de eerste plaats gericht werden tegen uw man, kan dan ook van jullie verwacht worden dat jullie eveneens op de hoogte zouden zijn van eventuele vervolgingsfeiten die plaatsvonden na de terugkeer van uw man naar Dagestan in 2013-2014. Er kan bovendien van jullie verwacht worden dat jullie hier met elkaar over zouden spreken en dus in staat zouden moeten zijn om hierover onderling consistente verklaringen af te leggen. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van uw zoon dat u degene bent die het meeste contact heeft met uw man. I. (...) verklaarde immers dat hij informatie over zijn vader altijd via u te weten kwam (CGVS I. (...) p. 5). Gezien er wel degelijk gecommuniceerd werd over uw man, kan dan ook verwacht worden dat jullie dergelijke informatie met elkaar zouden delen. Jullie inconsistente verklaringen omtrent de problemen van uw man na zijn terugkeer naar Dagestan, doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit element uit jullie relaas. U noch uw zoon kunnen aannemelijk maken dat uw man na zijn terugkeer naar Dagestan daadwerkelijk nog problemen zou hebben gekend.

Als laatste dient opgemerkt te worden dat ook de verklaringen die u en uw zoon aflegden over de problemen die jullie gekend zouden hebben voor jullie vertrek in 2010 niet overtuigen.

Zo verklaarden zowel u als uw zoon dat de problemen die jullie kenden met de schuldeisers van Z. (...) reeds begonnen voor de geboorte van I. (...) (CGVS Za. (...) p. 9, CGVS I. (...) p. 7). Toch bleven jullie na de geboorte van I. (...) steeds op dezelfde plaats in Dagestan wonen (CGVS Za. (...) p. 3, CGVS I. (...) p. 3). Zelfs nadat uw man in 2007 ontvoerd werd, bleven jullie nog drie jaar op hetzelfde adres wonen. Gevraagd waarom jullie zo lang in Dagestan bleven na de aanvang van jullie problemen, verklaarde u dat u gehoopt had dat de problemen ooit zouden stoppen, dat u aanvankelijk nooit van plan was naar België te komen en dat u nooit verwacht had dat deze problemen zo lang zouden aanslepen (CGVS p. 15). Het is echter weinig aannemelijk dat jullie ondanks deze ernstige en langdurig aanslepende problemen zulke lange tijd op dezelfde plaats zouden blijven wonen. Daarenboven bleek uit uw verklaringen dat uw schoonbroer A. (...) Dagestan zou zijn ontvlucht enkele maanden na de geboorte van I. (...) en tegenwoordig nabij Moskou zou wonen, samen met een Russische vrouw (CGVS Za. (...) p. 12). U verklaarde eveneens dat uw man enkel problemen kende met de schuldeisers van zijn broer Z. (...) als hij thuis was (CGVS Za. (...) p. 14). Hieruit kan dan ook afgeleid worden dat uw man zijn problemen met de schuldeisers van Z. (...) zou kunnen vermijden indien hij elders woonde. Het lijkt dan ook vreemd en weinig waarschijnlijk dat, indien uw man werkelijk reeds voor dergelijk lange tijd dergelijke ernstige problemen kende, jullie niet elders in de Russische Federatie zouden zijn gaan wonen.

Verder bleken uw verklaringen omtrent Z. (...) en omtrent het contact tussen uw man en Z. (...) vaag te blijven. Zo bleek u niet te weten wanneer uw man voor de laatste keer contact had gehad met Z. (...) noch wanneer hij Z. (...) voor de laatste maal gezien had (CGVS Za. (...) p. 11). Verder verklaarde u dat Z. (...) veroordeeld werd omwille van fraude. U verklaarde dat hij vroeger vrijkwam, maar wist niet waarom, hoe of wat. Evenmin wist u of Z. (...) tot een andere straf was veroordeeld buiten een celstraf (CGVS Za. (...) p. 11). Gezien het gedrag van uw schoonbroer Z. (...) de reden was voor de jarenlange vervolging die jullie kende in Dagestan, lijkt het echter wel aannemelijk dat u dergelijke zaken met betrekking tot het contact tussen uw man en Z. (...) en de veroordeling van Z. (...) mee opgevolgd zou hebben.

Geheel aan bovenstaande vaststellingen laten toe te concluderen dat het niet geloofwaardig is dat, zelfs indien jullie in Dagestan daadwerkelijk problemen zouden hebben gekend omwille van de schulden die

uw schoonbroer Z. (...) maakte – deze problemen zo ernstig waren of zo lang aansleepten als u het CGVS wilt doen uitschijnen.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat u bij een terugkeer naar Dagestan een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Het door u voorgelegde document verandert niets aan voorgaande beslissing. Uw reispaspoort bevat immers louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist.

Uw dochters C. L. A. (...) (CGVS (...), O.V. (...)) en M. L. A. (...) (CGVS (...), O.V. (...)) werden beiden in 2006 als vluchteling erkend door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Er dient echter te worden opgemerkt dat elke asielaanvraag individueel moet onderzocht worden rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker. Bovendien verklaarde u zelf dat uw dochters omwille van de problemen van hun eigen man naar België kwamen en dat jullie niets met hun problemen te maken hadden (CGVS Za. (...) p. 5). Ook uw zoon I. (...) verklaarde dat de problemen die zijn zussen hadden losstaan van de problemen die aan de basis liggen voor jullie vertrek uit Dagestan (CGVS I. (...) p. 4). Het feit dat uw dochters internationale bescherming kregen, betekent dus niet dat u eveneens automatisch aanspraak kunt maken op dergelijke bescherming, daar de bewering dat u een actuele vrees bij terugkeer naar Dagestan, afzonderlijk dient te worden beoordeeld. U en uw zoon kunnen, zoals hierboven reeds werd beargumenteerd echter niet aannemelijk maken dat jullie bij terugkeer naar Dagestan een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zouden dienen te koesteren. Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat in hoofde van uw zoon I. M. (...) (CGVS (...), O.V. (...)) eenzelfde beslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de zoon van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar moeder.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het verbod van willekeur, van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel halen verzoekende partijen wederom de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de “*beginselen behoorlijk bestuur*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde en laatste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van “*art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM*”, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het “*fair play-beginsel*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. In verband met de opgeworpen schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de

lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partijen wijzen er in hun verzoekschrift op dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag en dat de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Verzoekende partijen duiden er verder op dat steeds dient te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan henzelf.

2.2.5.2. De Raad beaamt dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk dienen te leiden tot de ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* heeft verwerende partij echter vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partijen gelet op (i) de laattijdigheid van hun verzoek om internationale bescherming; (ii) het gedrag van de echtgenoot van eerste verzoekende partij, die het voorwerp zou hebben uitgemaakt van de vele bedreigingen die zij in Dagestan ontvingen, geenszins getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in Dagestan; (iii) de vage en inconsistente verklaringen van verzoekende partijen over de plannen van hun echtgenoot/vader na zijn terugkeer naar Dagestan in 2013-2014; (iv) de inconsistente verklaringen van verzoekende partijen over de problemen die hun echtgenoot/vader zou hebben gekend na zijn terugkeer naar Dagestan in 2013-2014; (v) de onaannemelijkheid dat zij ondanks hun ernstige en langdurig aanslepende problemen zulke lange tijd op dezelfde plaats in Dagestan zouden zijn blijven wonen; (vi) de vage verklaringen van eerste verzoekende partij over Z. en het contact tussen haar echtgenoot en Z.. Aangezien voormelde bevindingen allen betrekking hebben op essentiële elementen van het weergegeven asielrelaas zijn deze wel degelijk van aard om de weigeringsbeslissingen te gronden. De Raad merkt verder eveneens op dat deze vaststellingen gebaseerd zijn op de uitgebreide verklaringen die verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal hebben afgelegd. Dat de door verwerende partij ingeroepen elementen wel degelijk te wijten zijn aan verzoekende partijen zelf, spreekt bijgevolg voor zich.

2.2.6.1. Verzoekende partijen menen dat er *in casu* door verwerende partij geen enkele feitenvinding is gebeurd in de zin dat niets wordt onderzocht en dat verwerende partij zich ertoe heeft beperkt tot “*de gratuite afwijzing*” van de door hen aangehaalde problemen. Verzoekende partijen opperen dat verwerende partij in haar beslissingen zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen, zogezegd ten nadele van hen, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van hun asielaanvraag. Het is in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken. Het druist volgens verzoekende partijen in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten hun aanvraag te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen zonder afdoende onderzoek inzake de afgelegde verklaringen en de onderliggende problemen.

2.2.6.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot een “*eenzijdige interpretatie*” van de verklaringen van verzoekende partijen. Verwerende partij heeft wel degelijk alle door verzoekende partijen aangegeven feiten en elementen onderzocht en zij heeft op omstandige wijze uiteengezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen weergegeven asielmotieven. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partijen aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.16. – en dat er geenszins sprake is van “*eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten*”. Verzoekende partijen preciseren overigens niet welke gegevens verkeerd werden geïnterpreteerd en wat de precieze impact zou zijn van deze zogenaamde eenzijdige interpretatie.

2.2.7.1. In verband met de laattijdigheid van hun verzoek om internationale bescherming, stellen verzoekende partijen dat zij aanvankelijk niet de bedoeling hadden om in België te blijven, maar dat dit veranderd is doordat de situatie in hun regio van herkomst niet verbeterde.

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen zich met bovenstaand betoog beperken tot het herhalen van de uitleg die eerste verzoekende partij reeds gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud op

het Commissariaat-generaal. Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissingen echter dat deze uitleg geenszins volstaat om de laattijdigheid van hun verzoek om internationale bescherming te vergoelijken en stelt dienaangaande terecht het volgende: *“Deze uitleg is echter niet afdoende voor het verklaren van dermate late asielaanvraag van zowel u als uw zoon. Om te beginnen lijkt het niet geloofwaardig dat u pas zeven jaar na uw aankomst in België asiel zou aanvragen indien uw familie daadwerkelijk zulke ernstige problemen gedurende zulke lange periode in Dagestan zou hebben gekend. Van iemand die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij al het mogelijke zou doen om bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar hij aankomt en zich wenst te vestigen. Het feit dat u en uw zoon zolang hebben gewacht om jullie op internationale bescherming te beroepen, vormt een belangrijke aanwijzing die de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in bijzonder ernstige mate relativeert. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat uw twee dochters C. (...) en M. (...) respectievelijk in 2001 en 2004 een asielaanvraag indienden bij de Belgische autoriteiten en als vluchteling erkend werden in 2006. U zou dan ook op de hoogte moeten zijn van de asielprocedure en van het belang tijdig een asielaanvraag in te dienen. Verder bleek uit de administratieve stukken aanwezig in uw dossier, dat u en uw zoon in oktober 2012 een “verzoekschrift om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet” indienden via een advocaat. Dat u in 2012, na contact met een advocaat, beslist een regularisatieaanvraag in te dienen en het evenwel nalaat op dat moment asiel aan te vragen, is een andere indicatie die doet vermoeden dat u geen vrees bij terugkeer dient te kennen.”* Deze motivering wordt met de loutere herhaling dat zij hoopten dat de situatie in hun land van herkomst nog zou verbeteren geenszins *in concreto* weerlegd.

2.2.8.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat het gedrag van hun echtgenoot/vader geenszins getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in Dagestan, menen verzoekende partijen vooreerst dat het feit dat geen asielaanvraag werd ingediend door hun echtgenoot/vader geen reden kan vormen om de huidige asielaanvraag van verzoekende partijen te weigeren. Verzoekende partijen stellen dat de problemen van hun echtgenoot/vader niet onderzocht werden en *“de speculaties die door het CGVS worden vooropgesteld inzake het niet indienen van een asielaanvraag, zijn geenszins correct en worden alleszins betwist”*. Hij keerde inderdaad op eigen levensgevaar naar Dagestan terug doch *“dit kan geenszins enige indicatie zijn voor de vele ernstige problemen die hij daar kende, enkel een indicatie voor de onmetelijk grote liefde die hij had voor zijn zieke moeder”*. Bovendien leefde hij bij zijn terugkeer naar Dagestan bijna de hele tijd ondergedoken, waardoor uit zijn terugkeer geenszins zomaar kan worden afgeleid dat er geen problemen zouden zijn. Door de zussen van hun echtgenoot/vader werd sterk afgeraden om terug te keren naar Dagestan, juist omdat er sprake was van zeer ernstige problemen. Verzoekende partijen duiden erop dat zij melding maakten van zeer ernstige problemen die hun echtgenoot/vader kende sinds zijn terugkeer zoals intimidaties en mishandelingen.

2.2.8.2. De Raad bemerkt vooreerst dat de vaststelling dat hun echtgenoot/vader, die toch enige tijd in België verbleef, geen asielaanvraag indiende, dit terwijl hij langdurige en ernstige problemen had gekend in Dagestan, er wel degelijk op duidt dat noch hij, noch verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren in Dagestan.

Verder is de Raad van oordeel dat het tevens haaks staat op het hebben van een gegronde vrees voor vervolging dat hun echtgenoot/vader, die het voorwerp uitmaakte van de vele bedreigingen die zij in Dagestan ontvingen, na zijn verblijf in België terugkeerde naar Dagestan. De Raad bemerkt dat volgens de verklaringen van eerste verzoekende partij haar echtgenoot eerder Dagestan had verlaten nadat zijn zussen hem, ondanks zijn zieke moeder, konden overtuigen om te vertrekken. Dat hij dan vervolgens na zijn verblijf in België opnieuw naar Dagestan terugkeert, en dit terwijl zijn zussen hem zouden afgeraden hebben naar Dagestan terug te keren, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen voorgehouden problemen in Dagestan.

De Raad onderstreept verder nog dat in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat verzoekende partijen inconsistente verklaringen aflegden over de reden waarom hun vader/echtgenoot niet met hen meekwam toen zij Dagestan verlieten. Meer bepaald wordt opgemerkt dat eerste verzoekende partij verklaarde dat haar echtgenoot niet met hen meekwam om voor zijn zieke moeder te zorgen, terwijl tweede verzoekende partij verklaarde dat haar vader niet met hen meekwam omdat hij moest werken en het onzeker vond naar het buitenland te vertrekken. Verzoekende partijen ondernemen in hun verzoekschrift geen enkele poging om deze inconsistentie in hun verklaringen te weerleggen dan wel te verklaren, waardoor deze onverminderd overeind blijft en verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door hen voorgehouden asielrelaas.

Waar verzoekende partijen er ten slotte nog op duiden dat zij melding maakten van zeer ernstige problemen die hun echtgenoot/vader kende sinds zijn terugkeer, zoals intimidaties en mishandelingen, wijst de Raad er evenwel op dat in dit verband in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat verzoekende partijen over de problemen die hun echtgenoot/vader zou hebben gekend na zijn terugkeer naar Dagestan in 2013-2014 inconsistente verklaringen aflegden. Immers verklaarde eerste verzoekende partij dat haar man in Dagestan na zijn terugkeer geen incidenten meer meemaakte, terwijl tweede verzoekende partij aangaf dat haar vader dezelfde problemen kende als voor zijn vlucht, dat de schuldeisers hem intimideerden en dat hij soms wordt mishandeld. Deze vastgestelde inconsistentie wordt door verzoekende partijen op geen enkele manier *in concreto* weerlegd.

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat hen geenszins verweten kan worden dat zij niet goed op de hoogte zijn van de toekomstplannen van hun echtgenoot/vader aangezien ook hun echtgenoot/vader zelf niet goed weet wat zijn toekomst zal brengen, en slechts weet dat hij zo snel mogelijk weg wil uit Dagestan, wat evenwel niet zo gemakkelijk gaat, duidt de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissingen niet alleen wordt vastgesteld dat verzoekende partijen hierover vage verklaringen afleggen, doch tevens dat hun verklaringen hierover inconsistent waren. Meer bepaald wordt door verwerende partij opgemerkt dat tweede verzoekende partij verklaarde dat haar vader opnieuw naar België zou willen komen, waar dat dit niet lukt omwille van het feit dat hij geen visum krijgt, terwijl eerste verzoekende partij slechts op de vlakte blijft, stellende dat haar man al 60 jaar oud was en niet wist hoe lang hij nog te leven had, en, gevraagd of hij Dagestan al dan niet wou verlaten, aangeeft niet te weten naar waar hij dan wel zou kunnen gaan. Verzoekende partijen ondernemen in hun verzoekschrift geen enkele poging om deze inconsistentie met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Zij stellen slechts dat hun echtgenoot/vader enkel weet dat hij zo snel mogelijk weg wil uit Dagestan, doch verklaren op geen enkele manier waarom eerste verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud dermate vaag bleef over de plannen van haar echtgenoot en er geenszins zeker van bleek te zijn of haar echtgenoot van plan was Dagestan opnieuw te verlaten. Door verwerende partij wordt terecht gemotiveerd dat van iemand die zelf in veiligheid verkeert en beweert dat één van zijn/haar naaste familieleden zich in een zeer penibele situatie bevindt in het land van herkomst, verwacht kan worden dat hij/zij met deze persoon en zijn andere naaste familieleden zou spreken over de situatie van betreffende persoon in zijn land van herkomst en over diens visie op zijn toekomst. De vage en inconsistente verklaringen van verzoekende partijen over de plannen van hun echtgenoot/vader doen dan ook in ernstige mate afbreuk aan de door hen beweerde penibele situatie waarin hun echtgenoot/vader zich zou bevinden in hun land van herkomst.

2.2.10.1. Waar verwerende partij het onaannemelijk acht dat zij ondanks hun ernstige en langdurige aanslepende problemen zulke lange tijd op dezelfde plaats in Dagestan zouden zijn blijven wonen, bemerken verzoekende partijen dat zij aanvankelijk dachten dat hun problemen na verloop van tijd opgelost zouden geraken. Bovendien zouden de problemen hen gevolgd zijn indien zij elders zouden zijn gaan wonen. Waar in de bestreden beslissingen verwezen wordt naar de broer van hun echtgenoot/vader, A., die Dagestan ontvlucht is omwille van de problemen met de schuldeisers van Z., benadrukken verzoekende partijen dat A. als dakloze in Moskou leeft. Dergelijk mensonwaardig bestaan als dakloze in een anonieme grootstad teneinde van hun problemen te ontsnappen kan geenszins verwacht worden van verzoekende partijen en hun echtgenoot/vader.

2.2.10.2. De Raad bemerkt vooreerst dat verwerende partij in de bestreden beslissingen reeds terecht motiveert dat de uitleg dat zij hoopten dat de problemen ooit zouden stoppen geenszins kan volstaan om te verklaren waarom zij nog zo lang in Dagestan bleven na de aanvang van hun problemen, nu het niet aannemelijk is dat zij ondanks deze ernstige en langdurig aanslepende problemen zulke lange tijd op dezelfde plaats zouden blijven wonen. Het louter herhalen van diezelfde uitleg biedt dan ook geenszins soelaas. Waar verzoekende partijen stellen dat de problemen hen gevolgd zouden zijn indien zij elders zouden zijn gaan wonen, bemerkt de Raad dat verzoekende partijen hiervan niet kunnen overtuigen. Immers blijkt uit de verklaringen van eerste verzoekende partij dat haar man enkel problemen kende met de schuldeisers van zijn broer Z. als hij thuis was en dat voorts haar schoonbroer A., die eveneens problemen kenden met de schuldeisers van Z., Dagestan ontvluchtte en tegenwoordig nabij Moskou zou wonen, samen met een Russische vrouw. Eerste verzoekende partij heeft geen weet van problemen die hij zou hebben gekend sinds zijn verhuis (gehoorverslag CGVS Za. d.d. 12/03/2018, p. 12). Eerste verzoekende partij verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud over A. weliswaar dat "*men zegt dat hij daar als dakloze woont*" (gehoorverslag CGVS Za. d.d. 12/03/2018, p. 15), doch lijkt zij hiervan geenszins zeker te zijn. Hoe dan ook, in de door hen geschetste omstandigheden is het allerminst geloofwaardig dat verzoekende partijen gedurende al die tijd gewoon op dezelfde plaats zijn

blijven wonen en zelfs niet getracht hebben de problemen met de schuldeisers van Z. te vermijden door elders in de Russische Federatie te gaan wonen.

2.2.11.1. Wat betreft de vage verklaringen van eerste verzoekende partij over Z. en over het contact tussen haar echtgenoot en Z., stellen verzoekende partijen dat het geenszins eigenaardig is dat eerste verzoekende partij niet volledig op de hoogte is van de contacten tussen haar echtgenoot en Z., gezien in de Tsjetsjeense cultuur de man niet zomaar over diens problemen aan diens vrouw en kinderen vertelt.

2.2.11.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de verwijzing van verzoekende partijen naar de gewoontes in de Tsjetsjeense cultuur een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft teneinde de vage verklaringen van eerste verzoekende partij over Z. en over het contact tussen haar echtgenoot en Z. alsnog te vergoelijken, daar nergens door eerste verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud gewag gemaakt werd van het feit dat haar echtgenoot niet over zijn problemen zou vertellen tegen haar. Integendeel, uit het geheel van haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijkt dat zij wel degelijk op de hoogte was van de problemen van haar man, waardoor redelijkerwijze mag worden verwacht dat eerste verzoekende partij dergelijke zaken met betrekking tot het contact tussen haar echtgenoot en Z. en de veroordeling van Z. mee opgevolgd zou hebben, temeer nu het gedrag van haar schoonbroer Z. de reden was voor de jarenlange vervolging die zij kenden in Dagestan.

2.2.12. Daar waar verzoekende partijen er nog op wijzen dat de dochters van eerste verzoekende partij erkend werden als vluchteling en dat dit een duidelijke indicatie betreft voor de ernst van de door verzoekende partijen aangehaalde problemen, merkt de Raad evenwel op dat zowel eerste als tweede verzoekende partij uitdrukkelijk aangaven dat de problemen die hun dochters/zussen hadden niets te maken hebben met de problemen die aan de basis liggen voor hun vertrek uit Dagestan (gehoorverslag CGVS Za. d.d. 12/03/2018, p. 5; gehoorverslag CGVS I. d.d. 08/02/2018, p. 4). De Raad ziet dan ook niet in hoe de erkenning als vluchteling van C. en M. een indicatie kan vormen voor de ernst van de problemen van verzoekende partijen. De Raad duidt erop dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Uit wat voorafgaat is gebleken dat aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen waarop zij hun verzoek om internationale bescherming steunen geen enkel geloof kan worden gehecht. Evenmin brengen zij gegevens aan die ertoe zouden kunnen leiden te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen louter en alleen op grond van het statuut van deze familieleden. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet zonder meer steunen op de erkenning van hun familieleden teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.2.13. Betreffende de opmerking van verzoekende partijen dat in Dagestan tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen, dat de situatie aldaar ernstig en precair is, waardoor hun leven "*in de geschetste omstandigheden*" dan ook ten zeerste in gevaar is, benadrukt de Raad evenwel dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen enkel geloof kan worden gehecht. De Raad wijst erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar de 'algemene situatie' in hun land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissingen geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument

feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen in dit verband dat er in Dagestan tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen. Zij verwijzen in dit verband naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*. Zij merken op dat de situatie aldaar ernstig en precair is en dat hun leven er ten zeerste in gevaar is. Verzoekende partijen wijzen er verder nog op dat er geen enkel afdoend onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Dagestan en duiden erop dat sedert december 2016 er een nieuwe opflakking van geweld is, waarbij dorpen/gehuchten omsingeld worden door het regime en vervolgens de inwoners onderworpen worden aan lijfstraffen en ongeoorloofde praktijken. Verder bemerken zij dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 17 februari 2009 heeft geoordeeld dat het betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging en dat het reeds voldoende is om een *“algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen”*.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen middels de voormelde argumentatie niet aantonen dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“COI Focus”* betreffende *“Dagestan – Veiligheidssituatie”* van 28 februari 2017 (administratief dossier Z. M., stuk 12, landeninformatie, deel 1; administratief dossier I. M., stuk 12, landeninformatie, deel 1), blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een *“reëel”* risico op ernstige schade als gevolg van *“willekeurig”* geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De motivering dat er actueel in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partijen door de loutere

verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Dagestan heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengen waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift opperen dat er sedert december 2016 een nieuwe opflakking van geweld is, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die door hen op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier Z. M., stukken 11 en 12; administratief dossier I. M., stukken 11 en 12), en dat eerste en tweede verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van respectievelijk 12 maart 2018 en 8 februari 2018 de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit bijgestaan door hun advocaat. Eerste verzoekende partij werd bijgestaan door een tolk die het Russisch machtig was. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT